

Virgis Šidlauskas

Stogas,

PO KURIUO AUGINU
ŽVAIGŽDES IR LIETŲ

Iliustravo Marija Smirnovaitė

Stogas,

PO KURIUO AUGINU
ŽVAIGŽDES IR LIETŲ

Knygos leidimą remia

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Virgis Šidlauskas, 2020

© Iliustracijos, Marija Smirnovaitė, 2020

© Leidykla „Nieko rimto“, 2020

ISBN 978-609-441-663-7

Virgis Šidlauskas

Stogas, PO KURIUO AUGINU ŽVAIGŽDES IR LIETŲ

Iliustravo Marija Smirnovaitė

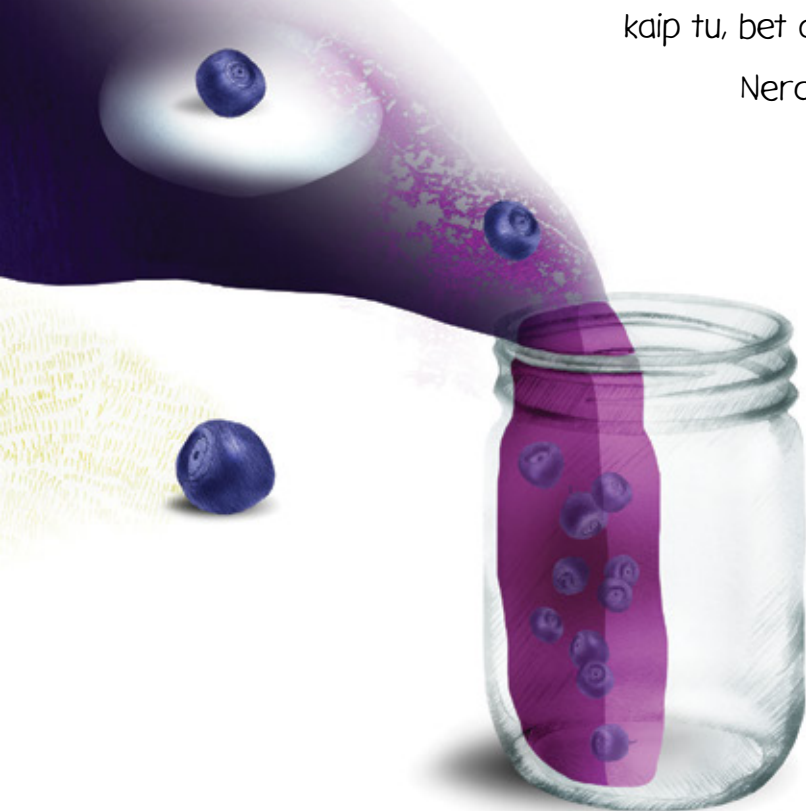
Vilnius
2020

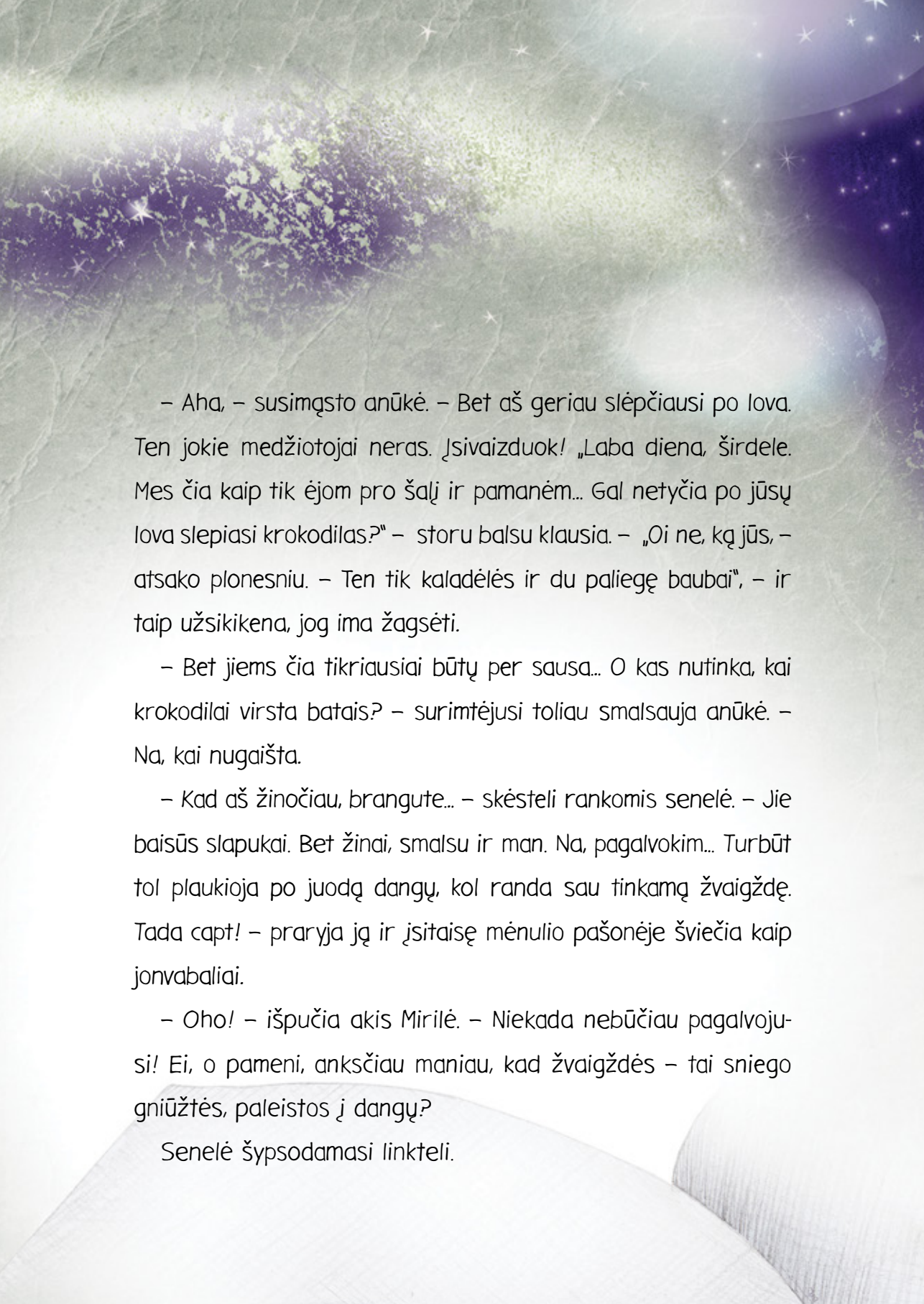

Vakarais tamsiai sirpstantis dangus primena mėlynių uogienę. Įsiklausius rodosi – laša nuo aptingusių debesų. Užtektų pasistiebt, bakstelėti smilium į juodą akivarą virš galvos ir nakties saldumas užgniauš kvapą. Tai nuo jo žvaigždėmis išsicukruoja sapnai. Ir kai debesys ištrūksta pasiganyt su vėju, o namų langai saldžiai užsnūsta, senelė šiltai apkamšo Mirilę ir paseka jai pasaką. Dažniausiai apie tolimus kraštus ir keistus jų gyvūnus.

– O kodėl krokodilai gyvena vandeny? – tardo antklodėn lyg pusnin įsirausdama mergytė. – Tik nemeluok. Juk nepanašūs į žuvis.

– Ne. Bet ką daryti, jei aplink daugybė medžiotojų, svajojančių apie krokodilo odos batus? – gūžčioja senelė. – Nežinau, kaip tu, bet aš elgčiausi taip pat. Nerasi saugesnės vietos už vandenį.

– Aha, – susimąsto anūkė. – Bet aš geriau slėpčiausi po lova. Ten jokie medžiotojai neras. Įsivaizduok! „Laba diena, širdede. Mes čia kaip tik ejom pro šalį ir pamanėm... Gal netyčia po jūsų lova slepiasi krokodilas?“ – storu balsu klausia. – „Oi ne, ką jūs, – atsako plonesniu. – Ten tik kaladėlės ir du paliegę baubai“, – ir taip užsikikena, jog ima žagsėti.

– Bet jiems čia tikriausiai būtų per sausa... O kas nutinka, kai krokodilai virsta batais? – surimtėjusi toliau smalsauja anūkė. – Na, kai nugaišta.

– Kad aš žinočiau, brangute... – skėsteli rankomis senelė. – Jie baisūs slapukai. Bet žinai, smalsu ir man. Na, pagalvokim... Turbūt tol plaukioja po juodą dangų, kol randa sau tinkamą žvaigždę. Tada capt! – praryja ją ir įsitaisę mėnulio pašonėje šviečia kaip jonvabaliai.

– Oho! – išpučia akis Mirilė. – Niekada nebūčiau pagalvoju-
si! Ei, o pameni, anksčiau maniau, kad žvaigždės – tai sniego
gniūžtės, paleistos į dangų?

Senelė šypsodamasi linkteli.

– Kaip tos, kurias mėtėm į kaimynų langus. Kokia tada buvau vaikiška... – tęsia mergytė ir trumpam nutyla. – O gal ten keliauja visi? – nelauktai paklausia. – Ne tik krokodilai?

– Gal... – lėtai linkteli senelė. – Nenustebčiau. Ir kiekvienas stengiasi rasti savo žvaigždėlę.

– Supratau, – pliaukšteli rankomis mergytė. – Tai čia danguj. O kaip žemėj? Kur vanduo – ten krokodilai?

– Dažniausiai. Bet geriau neprasidėti su gyvūnais, turinčiais daugiau dantų nei šimtakojis kojų.

– Oi, negi aš kokia kvailutė, – numoja anūkė. – Ir taip aišku. Nors būtų šaunu turėti draugą krokodilą. Kiemo vaikai išgriūtų pamatę! Bet geriau, kai namie sausa, šilta ir priegy ant kilimėlio nesiveisia maži alkani krokodiliukai.

Kokia teisi ši miela gudragalvė, pamanyt dažnas.

Ir tikrai. Mirilės namuose ramu, jauku ir gera. Nepritrypia čia nei zebrai, nei gnu. Ką jau ten! Mirilė neturi net šuniuko. Vadinasi, nėra kam sujaukti šios tobulos, nusistovėjusios tvarkos.

Nors kiemo vaikai pasakojo, kad krokodilų gali įsiveisti nuo šlapių batų likusiose balutėse, o prisiriję guminių jie išsipučia ir greitai nebetelpa prieškambaryje.

Užtai labai gera turėti mamą, tėtį ir senelę, kurie neleis, kad taip įvyktų. O jei koks prašalaitis krokodilas visgi pasibelstų į duris? Tėtis apsimestų baisingai riaumojančiu liūtu! Mama nuožmia urzgiančia tigre! O senelė pikta gorila, rėkiančia *uaga!* *uaga!* Ir išgąsdintas ilgasnukis išsinešdintų lauk.

Rašytojas Virgis Šidlauskas per gana trumpą laiką sugebėjo įsitvirtinti vaikų literatūros pasaulyje ir susilaukti jaunųjų skaitytojų ir net jų mokytojų simpatijų. Tai jau penktoji autoriaus knyga vaikams ir antroji, skirta jaunesniesiems skaitytojams. Kūrinyje vaizduojami gražūs močiutės ir anūkės santykiai, lengvai, šviesiai ir jautriai paliečiamos itin svarbios gamtosaugos, mirties, ligos, nerimo, ilgesio, vilties temos, atskleidžiama, kad visų svarbiausia kuo daugiau kalbėtis apie tai, kas slegia širdį, net jei ją būtų užgulęs didžiausias krokodilas.

Istoriją apie Mirilę, jos močiutę ir po stogu lyjantį lietų itin jaukiai ir meniškai iliustravo dailininkė Marija Smirnovaitė.

Kitos Virgio Šidlausko knygos:

„Ulfas ir stebuklinga barzda“

„Ulfas ir povandeninis miestas“

„Ugnikalniukas ieško draugų“

„Slaptoji „Kornelijaus van Drebelio“ misija“

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**

Korektorė **Erika Merkytė-Švarcienė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

– Supratau, – mažoji tylomis stukseno
pirštais stetoskopą. – Nori pasakyti, galiu neišeidama
iš namų auginti ne tik lietu, bet ir žvaigždes?
Lyg gėles vazonėlyje?

Mirilė – smalsi mergaitė. Jai viskas rūpi.
Kodėl krokodilai gyvena vandeny?
Kas nutinka jiems virtus batais?
Ar tiesa, kad kiekvienas turi savo žvaigždę?
Ir ar jos lieka kur buvusios, kai per stogą jų nematai?
Kokia laimė, kad Mirilė turi močiutę!
Ji kantriai atsako į visus klausimus – net tada,
kai dangus tamsus kaip mėlynių uogienė,
net tada, kai paširdžiuose pliaukši krokodilas.
Štai šis krokodilas ir neduoda Mirilei ramybės.
Kaip jį išvyti?

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-663-7

9 786094 416637